

ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE...

TSUNAMI

01

22.-24. 9. 2021

ZA

ULITNÍ ČÁROU

„Ulita představuje pravdu živočišné geometrie, pěkné ztuhlé, a tedy ‚jasné a zřetelné‘;“ píše ve své Poetice prostoru Gaston Bachelard. Připomíná, že hlemýžďí ulita je dům, který roste svému hostu na míru, a na konec dovršuje svoje úvahy o vztahu ulity a člověka: „Člověk chce obývat ulitu, chce, aby stěna chránící jeho bytost byla souvislá, vyleštěná, uzavřená, jako by se citlivé tělo mělo dotýkat stěn svého domu.“ Vylézt z ulity ven je nebezpečné, je to akt hrdinství, risk. Ale zároveň je to i odhodlání poznat něco jiného než sama sebe, stát se součástí většího celku se vším úžasem i zklamáním, které tam na něho čekají. Vysoukat se z ulity ven je skutečným aktem sebeobětování. Příliš dlouho jsme hleděli na svět okýnkem v ulitě nerudného Sekorova hlemýžďe, je na čase vyjít ven, do ulic, z ulit do ulic. Znovu se angažovat, vytroubit do světa tichých ulit, že teď zase začne rej. Člověk znovu přebírá vládu nad ulicí. Festival ...příští vlna/next wave... začíná a zase se začnou věci dít.

Dominik Melichar

VNITŘNÍ SVOBODA EXISTUJE I V KLECI

Foto: Karolína Fialová

LETOŠNÍ VLNA NÁS ZAPLAVILA NOHATÝMI, RUKATÝMI A HLAVATÝMI ULITAMI JEŠTĚ DŘÍV, NEŽ DORAZILA KE BŘEHŮM. DRUHÝM PROJEKTEM AUTORKY ŠNEČÍCH LINORYTŮ, SCÉNOGRAFKY TEREZY BARTŮNKOVÉ, JE AUDIOVIZUÁLNĚ-HUDEBNÍ PERFORMANCE VOLIÉRA. PRVNÍ AKCE SVÉHO DRUHU VE VRŠOVICKÉM KOMUNITNÍM CENTRU ANKALI – PLANETA ZA.

Pojem voliéra evokuje o trochu volnější vězení než těsná ulita. Reaguje také na současnou situaci?

Pouze nepřímo. Vznikal totiž docela dlouho a spojují se v něm různé nápady posbírané za několik let a z dialogů se spolutvůrci projektu. Původně jsem chtěla udělat inscenaci, která by vycházela z ptačího světa a žánrově se blížila formě kabaretu. Realizovat ji mohu až díky pozvání k účasti na letošní Nextce, spojené s finančním příspěvkem.

Uvádíte ho v komunitním centru Ankali – Planeta Za. Na „obyvatelné, přesto neobydlené“ planetě, jak stojí na webu... Nejprve jsem uvažovala o divadelním prostoru, ale pak mě napadl můj oblíbený klub Ankali.

Nachází se v Dolních Vršovicích blízko stadionu Bohemians. Dramaturgie se zaměřuje na elektronickou hudbu a noční akce, určené těm z nás, kteří se považují za „noční ptáky“. Pracuji tu jako osvětlovačka a starám se o vytváření atmosféry, což je jedna z mých nejoblíbenějších činností. Říkala jsem si, že by bylo hezké využít ten prostor i jinak a představit ho lidem, kteří ho neznají a nikdy by ho nepoznali, protože na noční party nechodí. Chtěla bych propojit dva světy. Otevřít Ankali jinému publiku a naopak tomu, co prostor znají, ho ukázat i trochu jinak. Navíc mi celý ten prostor od toho nápadu víc a víc připomíná zoo, nebo nějaké vyběhy. Pro ptactvo ideální.

Slyšela jsem, že jde o bývalou mydlárnu. Tvor zavřený ve voliére obvykle podstoupí vymývání mozku nebo se ztratí sám sobě. Koresponduje prostor s tématem?

Když jde člověk do divadla, často vidí představení, které s daným prostorem samo o sobě nijak nesouvisí. My se snažíme vytvořit něco, co bude reagovat přímo na to místo, ale zároveň to místo změnit v to, co chceme. Bývalá továrna na mýdlo má hezké dispozice jakéhosi labyrintu. To je tak trochu odpověď na vaši otázku.

Zapomínáme na Planetu Za. Jaká byla geneze současné podoby?

Klub Ankali vznikl z iniciativy tří kamarádů, kteří dlouho pořádkovali warehouse akce a rozhodli se, že chtějí mít nějaký stálý prostor, kde by měli volnost, zázemí a sami si řídili provoz a dramaturgii. Funguje už čtvrtým rokem. V roce 2020 se během pandemie rozšířil ještě o Planetu Za. Ke klubové části přibyl světlejší prostor otevřený i dennímu programu: krásný dvůr, druhá stage i bar a úplně čerstvě i Ze-mě, prostor pro jógu, meditaci a další program. Navíc v prostoru sídlí také Radio Laude. Celý prostor získal úplně nový rozměr. Najednou začíná ožívat jako multikulturní a multižánrové centrum. Líbí se mi na něm, že má jedinečnou atmosféru sám o sobě.

Vraťme se k Voliére. Má si vzít divák s sebou sáček s krmivem?

Určitě může. Náš site specific projekt nicméně nevyžaduje příliš divácké aktivity. Stačí se nechat unášet, pozorovat, poslouchat. Divák ale musí vyvinout jistou aktivitu minimálně v podobě

přesunu z bodu A do bodu Z (z Ankali do Planety Za). Budujeme zde něco na způsob zoologické zahrady. Člověk, který vejde, se stává součástí prostředí. V jeho rámci vidí různé audiovizuální instalace a projekce provázené zvukovými efekty. Je to hodně analogové. Doplňují je různé divadelní prvky, performance, přičemž čtyři herci vystupují v roli průvodců-kustodů. Bude to dvou až tříhodinová volná forma a bude na divákovi, jak rychle si to projde či se ponoří.

Koho jste přizvala ke spolupráci?

Původně jsem chtěla *Voliéru* dělat hlavně s mým kamarádem z DAMU, spolužákem z oboru herectví Honzou Čtvrtníkem, se kterým jsem spolupracovala už během studií. Z různých důvodů to nevyšlo, pandemie nám to dost zkomplikovala. Od začátku jsem *Voliéru* konzultovala a vymýšlela spolu s kamarádem scénografem Mikołášem Zikou. Přizvala jsem pak ke spolupráci i dalšího spolužáka ze scénografie Honzu Brejchu. A pak jsem průběžně od jara oslovovala spoustu talentovaných kamarádů jako třeba Ester Grohovou, Anežkou Kalivodovou, Adama Pánika s Terezou Havlovou, Iva Mathého, Petra Slunéčka... Seznam je dlouhý! Mám kolem sebe totiž mnoho šikovných lidí, které sama obdivuji. Divadelní akce si pod křídla vzala režisérka Anička Klimešová. Herci, kteří se účastní projektu, jsou Antonie Formanová, Martin Belianský, Lucia Čížinská a Matyáš Řezníček. Oslovila jsem také mé oblíbené hudebníky jako Jana Buriana, Stanislava Abraháma, Diane Barbé či Petra Slunéčka. Těšit se tak můžete i na koncertní část. Každý dodá nějaký osobní vklad a mně přísluší úloha scénografa, kurátora a koordinátora všech těch instalací do konečné podoby.

V anotaci zmiňujete ptačí říši nebo třeba blázinec. Jaké další asociace rozvíjíte?

Téma voliéry se díky koronavirové pandemii rozšířilo tak nějak samo o sobě. Ptáci a otázka svobody a uvěznění ho propojují do jednoho celku, ale rozvíjíme ho různými směry. Rezonuje mi například i s úvahami nad tím, proč je někdo zavřený a jiný ho pozoruje. Vzpomněla jsem si i na cirkusové atrakce z předminulého století, kdy se předváděli lidé s fyzickými anomáliemi a různí exotičtí tvorové, člověka nevymýjaje. Když jsem chtěla vyjádřit své pocity z karantény,

kreslila jsem si obrázky lidí s klecemi na hlavách. Věznění sama sebe ve své vlastní hlavě a nemožnost vzletnout. V inscenaci je tento můj pocit zrealizován do fyzické podoby člověka v kleci. Jsem zvědavá, co to s návštěvníky udělá. Bude to experiment.

Proto odkazujete i k blázinci?

Ano, prý to bylo v 19. století tak, že klece na hlavách nosili dozorci jako ochranu proti agresivnímu chování pacientů. Blázelec zmiňuji z toho důvodu, že dozorci, což jsou v našem případě herci v úloze kustodů, kteří se starají o instalace, představují lidské bytosti, které v tom prostředí vegetují už strašně dlouho a jsou jím určitým způsobem zasaženi. Se zvířaty jsou už jedna duše a jeden organismus. Mám pocit, že podobně tomu musí být právě v blázincích. Jde o uzavřený mikrosvět, v němž platí trochu jiná pravidla než venku. Atmosféra v naší *Voliéře* bude místy uklidňující, místy přesně opačná.

Je totalita víc kolem nás, nebo nás válčuje totalita v naší hlavě?

Tu otázku si kladu od doby, co to téma řeším. Právě téma klece je často v člověku samotném, a jak prosakuje ven, najednou ho reflektuje i okolí. U zvířat, ale i u lidí se může snadno stát, že jedinec, který dostane svobodu, se s ní nedokáže vyrovnat. Nezvlně to. Chce být raději uvězněný a nesvobodný než v nějaké divočině, kde se necítí bezpečně. Vnímání svobody je ambivalentní a je hodně o té hlavě, o individuálním nastavení. Každý může mít vlastní svobodu i v zajetí.

Funguje to i v kleci, ale mnohdy o její existenci ani nevíme. Někdo si ze strachu ordinuje kulturní lockdown sám.

V době pandemie dostalo téma voliéry nový rozměr. Nechci ale, aby to byla hlavní zpráva, přestože se to najednou hodí. Stalo se to tak trochu omylem, že do současné doby zapadá i emočně. Ač je *Voliéra* v této podobě úplně jedinečná akce, kterou už nikdy přesně takto nezopakujeme (především kvůli náročnosti koordinace a velkému počtu zúčastněných), mám pocit, že v rámci ní vznikají naprosto jedinečné kusy, jak audiální, tak vizuální, loutkové, světelné, které by se daly rozhodně přetavit do oné zamýšlené inscenace, či jako instalace do galerie. *Voliéra* může nabrat ještě mnoho podob a já bych jí to moc přála.

Jste také autorkou letošního festivalového vizuálu. Uility a formát linorytu byl váš nápad?

Původní motto 28. ročníku znělo „Do ulic!“. V době, kdy byli všichni někde zalezlí, mi právě ulita přišla jako nejlepší příměr. Lidé už mohou vylézt! Pak jsem hledala, jak to ztvárnit. Většinou kreslím ručně. Grafiku mám ráda, ale spíš lepty či litografii. Linoryt mi najednou přišel jako nejlepší kompromis, protože vyžaduje minimální prostředky a je pro plakát tak akorát výrazný. Když jsem ředitelce Lence Dombrovské tu myšlenku předložila, přišlo jí to dobré, a tak se to takto rozšířilo. Lidé mají z ulit vylézt do ulic!

ptala se Veronika Boušová

Snímek z projektu *K.O.city*

PANDEMIE MI PŘINESLA PONOR DO HLOUBEK, NE VŽDY PŘÍJEMNÝCH

KLÁRA HAJDINOVÁ REAGOVALA NA FESTIVALOVOU VÝZVU A POSLALA NÁVRH PROJEKTU, KTERÝ NAPLŇUJE MOTTO LETOŠNÍHO ROČNÍKU Z ULIT DO ULIC! SPOLEČNĚ S REŽISÉRKOU LINDOU STRAUB A NĚKOLIKA AKROBATY A PERFORMERY PŘEDSTAVÍ NA SMÍCHOVĚ POULIČNÍ, POHYBOVÝ, ANGAŽOVANÝ AUDIOWALK K.O.CITY. POŽÁDALA JSEM JI, ABY PŘEDSTAVILA SEBE I SVOU INSCENACI.

Proč jste se rozhodli vytvořit pouliční inscenaci o koronaviru, nebo lépe řečeno – o pocitech, které jsme během pandemie zažívali?

Je nesporné, že doba koronavirové pandemie nám nabourala či zcela zničila naši každodenní rutinu. Všichni jsme se dostali do zcela nových situací. Mě osobně vedlo toto období k zamyšlení se nad smyslem mé práce jako umělce. Byla to doba ponoru do hloubek, ne vždy příjemných. V projektu *K.O.city* reflektujeme toto období a jeho dopad na jedince. Záměrně jsme udělali venkovní audiowalk i kvůli případným restrikcím a nemožnosti hrát vevnitř.

Co jste během uzavírek dělala vy?

S partnerem a synem jsme pobývali v domě mých rodičů mimo Prahu. Trávili jsme dny na zahradě a já jsem udělala pár věcí, které jsem dlouho měla v plánu a nikdy na ně nebyl čas, třeba webové stránky. Často se mi ale nechtělo dělat nic, lockdown se všemi rodinnými příslušníky byl mnohdy psychicky náročný, chyběl mi sociální kontakt mimo rodinnou bublinu a zároveň čas a prostor pro sebe.

Proč jste projekt umístila do ulic. A proč do ulic Smíchova? Čím je tato lokalita pro vás výjimečná?

V Motole jsem žila 33 let a dodnes se tam vracím, všechny cesty do centra a dál vedly přes Smíchov, čili je to tak trochu můj „rajón“. Speciálně Anděl a okolí znám velice důvěrně a mám ho ráda. Pro mě to byla poměrně jasná volba.

Jaké divadlo máte ráda?

Mám ráda odvážné divadlo a divadlo, kterému rozumím, u kterého mě mrazí a zároveň mi tečou slzy smíchu. Naposledy jsem se královsky pobavila u Dianiškovy inscenace *Pusťte Donu k maturitě*. Mám činoherní background, a proto jsou pro mě abstraktní, například taneční, projekty někdy těžko uchopitelné.

Jaké divadlo chcete vytvářet?

S projektem *K.O.city* se poprvé pouštím do autorského pohybového projektu. Mojí vizí je otvírat tabuizovaná a společensky nepřijemná témata a přistupovat k nim s humorem a nadhledem.

Existuje nějaké téma, které v divadle nejde zpracovat?

Myslím, že palčivá a často velmi křehká, co se zpracování a uchopení týče, jsou témata jako smrt, násilí, utrpení jakéhokoliv druhu a obecně tyto extrémně stinné stránky života. Myslím ale, že je možné divadelně je zpracovat.

ptala se Lenka Dombrovská

Archiv Kláry Hajdinové

KLÁRA HAJDINOVÁ

Herečka, akrobatka, performerka. Vystudovala herectví na VOŠH u Mileny Steinmasslové. Je spoluzakladatelkou nezávislého divadelního souboru Taking Off Company (*Oblíbení* – Palác Akropolis). Zahrála si v několika studentských filmech a v epizodních rolích se objevila v několika českých seriálech. Po studiích se řadu let intenzivně věnovala moderování (Public tv, Ůčko tv), pro ČT moderovala pořad *Rande s fyzikou* a její hlas je také spojen s rádiem RockZone 105.9.

Novému cirkusu se věnuje od roku 2011. Její specializací je párová akrobacie, vzdušná akrobacie na šále, na kruhu a dalších závěsných objektech a akrobacie v sedátku. Jako akrobatku jste ji mohli vidět například v projektu *Dynamo* Cirkusu Mlejn, v Divadle J. K. Tyla v Plzni (*Divá Bára*), v divadle Minor (*O Smolíčkově*), v projektu *Funus* souboru Bratři v tricku či v řadě barokních oper (Smetanova Litomyšl – Nové Hrady, Valtice, barokní divadlo Český Krumlov). V Itálii vystupovala v projektu *Macchine all'in Circa* se souborem Circo all'in Circa (Udine). Se svým partnerem italským žonglérem a akrobatem Mattiou Comisso vystupují jako cirkusové duo Circo Frico. Společně vytvořili pouliční show *Frico Take Away* a celovečerní novocirkusovou inscenaci *Bibi2*.

KOČEJTE SE UMĚNÍM, PODPOŘTE UMĚLKYNÍ I ŽENY BEZ DOMOVA

Chcete být majitelem tohoto linorytu, který speciálně pro festival ...příští vlna/next wave... vytvořila Tereza Bartůňková a který letos vidíte na všech našich vizuálech? Můžete si zakoupit jeden z limitované edice pěti tisků. Vystaveny budou v divadle Komedie v sobotu 25. 9. V den, kdy se Udílí Pocty za alternativní umění. Cena je 3 600 Kč (3 000 Kč je honorář pro Terezu, 600 Kč dostanou Ženy bez domova). Protože Nextka je angažovaná a letos jdeme: Z ulit do ulic!

Lenka Dombrovská, kurátorka festivalu
...příští vlna/next wave...

KRAMEROVÁ VERSUS KRAMER

NETOLERANCE. V DNEŠNÍ DOBĚ JEDNA Z NEJČASTĚJŠÍCH PŘÍČIN ROZPADU MANŽELSTVÍ, KONKURUJE „TRADIČNĚJŠÍM“ DŮVODŮM, TEDY NEVĚŘE, ALKOHOLISMU, DOMÁCÍMU NÁSILÍ ČI NEDOSTATKU SEXU. SOCIÁLNÍ SÍTĚ, VIRTUÁLNÍ SEX A JINÉ INSTANTNÍ NÁHRAŽKY ČEHOKOLIV ZVYŠUJÍ NÁŠ KOMFORT DOBROVOLNÉ IZOLACE. VYLÉZT Z POHODLÍ VLASTNÍ BUBLINY A ZJISTIT, KOMU JSME SLÍBILI STÁT PO BOKU V DOBRÉM I ZLÉM, CHCE VELKOU DÁVKU ODVAHY. POKUD VÁHÁTE, KOLEDUJETE SI O TO, ŽE JI NAJDE VÁŠ PROTĚJŠEK. HODÍ VÁS DO VAŘÍCÍ VODY, VYTRHNE Z ULITY, ROZEMELE A OCHUTÍ A V NOVÉ KONZISTENCI VRÁTÍ ZPÁTKY. VÍTEJTE V LABORATOŘI PREŠOVSKÉHO NÁRODNÍHO DIVADLA NAZVANÉ KRAMEROVÁ VERSUS KRAMER.

Divadelní adaptace režisérky Júlie Rázusové je kompilací dvou pramenů. Prvním je původní román amerického spisovatele Averyho Cormana *Kramerová versus Kramer*, vydaného v roce 1977. Líčí rozpad manželství ambiciózního reklamního agenta a jeho choti, která opustila rodinu, aby našla sama sebe. Roli tu hrála témata, která řešíme teď a tady. Tlak na výkon v zaměstnání, právo otce vychovávat dítě, právo ženy na vlastní kariéru. O dva roky později měl premiéru stejnojmenný psychologický film s Meryl Streepovou a Dustinem Hoffmanem v hlavních rolích. Získal pět Oscarů a Americký filmový institut ho označil za jedno z nejlepších soudních dramát.

Do československých kin dorazil hollywoodský kasovní trháč s obvyklým zpožděním v roce 1981. Divačky (alespoň ty z mého okolí) dojímal především otcovská péče o malého Billyho a Hoffmanova brilantně zahráná chlapecká bezbrannost. V zemi, kde měl každý právo na práci a nezaměstnanost byla nezákonná, téma kariérní angažovanosti nikdo nechápal. Joanniny důvody se také míjely s publikem. Československá žena trávila většinu volného času stáním ve frontách na základní potraviny, denně vařila a obstarávala všechny „ženské“ domácí práce. Na hledání sebe sotva našla prostor.

Inscenace Prešovského národního divadla *Kramerová versus Kramer (Amor Fati)* zrecyklovala příběh do obecného vzorce, aplikovatelného prakticky na jakýkoli případ partnerské netolerance. Labyrint mozku serverové místnosti zvané manželství je vlivem zdegenerované komunikace vytrhán až do posledního konektoru. Otázka práva dítěte na úplnou rodinu ustupuje sobeckým zájmům rodičů. Teprve prázdnota ulity, v níž se brnká na elektronické nervy Playtronic, vygeneruje zájem o psychologii protivníka. Průlom k Amor Fati – osudové lásce a lásce k osudu – je katarze hodná úspěšného zakončení partnerské terapie. A co dítě? Má přece volný vstup na sociální síť...

Veronika Boušová

Již 28. ročník festivalu ...příští vlna/next wave... s podtitulem **Z ulit do ulic!** se uskuteční **22. září – 3. října v Praze a 8.–10. října v Brně**. Letošní ročník, jak již podtitul napovídá, nabídne pouliční projekty a také angažované, protestní a revoluční umění. A aby byla česká alternativa dostupná opravdu všem, vybraná představení budou zdarma.

Ve dvou dramaturgických linkách představíme umění, které vyšlo na veřejná místa – tedy na náměstí, nábřeží, schodiště, zastávky, do parků, kopců, kašen a řek. Hlavními tématy festivalových projektů jsou politická zvěle, ekologická úzkost, sociální nejistoty a deprese, což možná zní nevábně, věřím ale, že diváky tato díla přimějí k zamyšlení a mnohdy – možná nečekaně – i pobaví, říká o letošním festivalu jeho umělecká kurátorka Lenka Dombrovská.

Autorkou linorytu, který vidíte na letošních vizuálech, je **Tereza Bartůňková**. Společně s Annou Klimešovou, Mikolášem Zikou a dalšími pro festival vytvořila také křehkou audio-vizuální instalaci **Voliera**. Diváci ji budou moci navštívit první dva dny v nově vzniklém kulturním centru Planeta Za. Světelnou a zvukovou instalaci, tentokrát spojenou i s taneční performancí **Duende**, připravil na míru kavárny divadla Komédie **Petr Krusha**.

Pandemický rok ovlivnil celou společnost a odráží se také v tématech některých inscenací. Skupina výtvarníků **PES5** diváky pozve na happening **Zvoňte, jsme doma!**, který je situován na Smetanovo nábřeží a je v něm s nadsázkou až příliš úzkostlivě dodržována vzdálenost mezi diváky a účinkujícími. **Hana Frejková** a **Lenka Dombrovská** chystají pro prostor Skautského institutu na Staromáku

PŘÍŠTÍ VLNA

nostalgické kavárenské monodrama a výtvarnou instalaci **Konec dobrých starých časů** o komunikaci a osamělosti, kde se střetává minulost s dneškem. **Le Cabaret Nomade** diváky přivede do karavanu, kde bydlí Míla, jež představuje všechny, kteří se kvůli vládním nařízením ocitli v extrémní samotě. Izolace od přátel a rodiny ovlivnila i site-specific projekt **K.O.city** od **Klára Hajdinové** a **Lindy Straub** odehrávající se v ulicích Smíchova. Tématem deprese a důležitosti mezilidské komunikace se bude na závěr festivalu zabývat slovenský umělec **Tomáš Procházka** v dlouhometrážní bytové performanci **Večer, chvíle předtím, než jsem spáchal sebevraždu**. Tento projekt je přístupný pro diváky od 18 let.

Opravdu revoluční notu pak nastolí inscenace **Teatra Novogo Fronta** a performer **Tomáše Rullera Kvílení**, jejímž inspiračním zdrojem je stejnojmenná báseň od Allena Ginsberga a nemožnost protestu a svobody projevu v některých zemích. Na státní svátek 28. září festival uvede performanci **Bez křídel bos** spolku **FysioART**. Pod metronomem divákům ukáže „kopečkáře“, recidivisty, vizionáře, kteří se po roce 1948 opakovaně snažili uprchnout přes hranice na Západ. Na první říjnový den svolává Tomáš Loužný demonstraci **Za svobodu komunikace!**. Bude se konat na Staroměstském náměstí. Přijďte a bude vám také umožněno projevit nesouhlas.

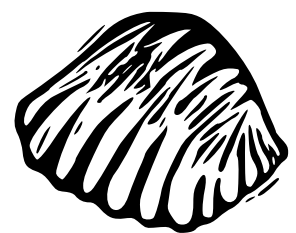
Festival pozve návštěvníky také na procházky a vandry. Návštěvu pražských a brněnských vodníků v jejich domácím prostředí zprostředkuje spolek **bazmek entertainment** a zvány jsou i děti! Na výlet s noclehem se dostanete i díky exteriérové inscenaci **SOLE: a Měsíc tančí od My:tré kolektiv**.

Festival opět přiveze inscenaci **Prešovského národního divadla**. Oceňovaná slovenská režisérka Júlia Rázusová v **Kramerová vs. Kramer (Amor Fati)** nahlíží na nové modely rodičovství a partnerství skrze ikonický příběh ze 70. let minulého století. Využívá nejen jazyka činohry, ale i promítání sekvencí z filmu a streamování záběrů kamery přítomné na jevišti. Hudba je tvořena kombinací sekvencí předtočených na čtyřstopý kazetový přehrávač a náhodnými notami generovanými přístrojem, který reaguje na dotyky herců na jevišti.

Nedílnou součástí festivalu je **Udílění Poct za alternativní umění**, které se uskuteční v sobotu 25. září v sále divadla Komédie. Ikonické masky od Petra Nikla bude letos předávat loňská Osobnost roku **Jakub Čermák** a jeho umělecký gang **Depresivní děti touží po penězích**. Lenka Dombrovská o tomto slavnostním udílení řekla: *Rozhodli jsme se již nyní zveřejnit letošní nominace v kategorii Objev roku a také ony umělce na festivalu představit. Je to ka3ka3, která vytvořila performanci SOUNDiště pro schody divadla Komédie a HaDivadla, a soubor Akolektiv Helmut, který uvede dvě premiéry S čaganem lamag nohy a Lidé v situaci.*

...příští vlna/next wave... letos nabízí deset premiér a čtyři projekty, které vznikly exkluzivně pro festival a jejich další reprízy nejsou plánovány. *Domnívám se, že letošní Nextku v Praze jen těžko minete, její projekty budete moci potkat na dvaceti různých místech a mnohé budou přístupné zdarma. Vyjděte s námi ze svých ulit a pojděte za uměním do ulic (i jinam)!*, dodává Dombrovská.

ANGAŽOVANÁ A V ULICÍCH

PROGRAM PRAŽSKÉ ČÁSTI FESTIVALU

STŘEDA 22. 9.

18.00
začátek u kostela sv. Václava na náměstí 14. října
Klára Hajdinová a Linda Straub: K.O.city

PREMIÉRA
Site-specific projekt, audiowalk o tom, jak naše životy ovlivnila pandemie.

Režie: Linda Straub, koncept: Klára Hajdinová, hudba: Myko, performeré: Klára Hajdinová, Lenka Bartůňková, Alžběta Tichá, Lukas Blaha Bliss, Mattia Comisso

20.00
Ankali a Planeta Za
Tereza Bartůňková a kolektiv: Voliéra

PREMIÉRA
Divadelní audio-vizuální instalace o ptačí říši. „Voliéra je svět sám pro sebe. Ptačí říše, hřiště, pavilon, bláznec.“

Autoři projektu: Tereza Bartůňková, Anna Klimešová, Mikoláš Zika, Jan Břejcha a kol.

ČTVRTEK 23. 9.

18.00
začátek u kostela sv. Václava na náměstí 14. října
Klára Hajdinová a Linda Straub: K.O.city

PREMIÉRA
Site-specific projekt, audiowalk o tom, jak naše životy ovlivnila pandemie.

Režie: Linda Straub, koncept: Klára Hajdinová, hudba: Myko, performeré: Klára Hajdinová, Lenka Bartůňková, Alžběta Tichá, Lukas Blaha Bliss, Mattia Comisso

20.00
Ankali a Planeta Za
Tereza Bartůňková a kolektiv: Voliéra

PREMIÉRA
Divadelní audio-vizuální instalace o ptačí říši. „Voliéra je svět sám pro sebe. Ptačí říše, hřiště, pavilon, bláznec.“

Autoři projektu: Tereza Bartůňková, Anna Klimešová, Mikoláš Zika, Jan Břejcha a kol.

PÁTEK 24. 9.

18.00–23.00
OKNA divadla Komedie
Petr Krusha: Crossings
Interaktivní audio-světelná instalace v oknech kavárny.

18.00
KAVÁRNA A FOYER divadla Komedie
Cie Pieds Perchés: OK(N)O
Pohybová exkurze za hranice veřejného a soukromého prostoru.

Námět a scénář: Stéphanie N'Duhirahe a Morgane Widmer, režijní spolupráce: Lukáš Karásek, hudba: Roman Džachar, účinkují: Stéphanie N'Duhirahe, Morgane Widmer a hosté

19.30
SÁL divadla Komedie
Prešovské národní divadlo: Kramerová vs. Kramer (Amor Fati)
Ikonický příběh o selhání partnerského vztahu a rodičovství ve 70. let minulého století posloužil inscenátorům jako platforma pro zkoumání těchto témat z hlediska dnešního světa.

Autor: Avery Corman a Júlia Rázusová, režie: Júlia Rázusová, dramaturgie a úprava: Marek Turošík, scéna a kostýmy: Diana Strauszová, hudba: Martin Husovský, hrají: Zdenka Kvaszková, Tomáš Mischura, Martin Husovský

21.00
SCHODIŠTĚ divadla Komedie
ka3ka3: SOUNDiště

Tentokrát vnáším svůj umělecký čin do architektonického zákoutí – schodiště. Pro jeho charakter, pro spojování pater a specifickou akustiku.

SOBOTA 25. 9.

15.00
DOLNÍ FOYER divadla Komedie
Spielraum Kollektiv: Hadry **PREMIÉRA**
Úda na hravost pro děti od 5 let a jejich rodiče je volně inspirovaná fast fashion a tvorbou rakouského umělce Erwina Wurma.

+ Kreativní dílna po skončení představení

Performeré: Philipp Schenker, Linda Straub, hudba: Ridina Ahmedová, Petr Tichý (HLASKONTRA BAS), scénografie: Mathias Straub, externí spolupráce: Soudja Lotker, Tomáš Žizka

18.00–23.00
OKNA divadla Komedie
Petr Krusha: Crossings
Interaktivní audio-světelná instalace v oknech kavárny.

18.00
KAVÁRNA divadla Komedie
Petr Krusha: Duende
Performance ke světelné instalaci Crossings.

19.30
SÁL divadla Komedie
Depresivní děti touží po penězích: Udílení Poct za alternativní umění
Slavnostní a estrádní večer, na kterém bude uděleno šest Poct za alternativní umění. V režii loňské osobnosti roku!!

Režie: Jakub Čermák, účinkují: Depresivní děti touží po penězích

21.00
SCHODIŠTĚ divadla Komedie
ka3ka3: SOUNDiště
Tentokrát vnáším svůj umělecký čin do architektonického zákoutí – schodiště. Pro jeho charakter, pro spojování pater a specifickou akustiku.

NEDELE 26. 9.

13.00–16.00
Masarykovo nábřeží (naproti Žofínu)
PES5: Zvoníte, jsme doma! **PRVNÍ SETKÁNÍ**
Happening, který vám ukáže, jak bude vypadat blížá budoucnost.

Performují: Umělecká skupina PES5 (Barbara Novorodá, Jakub Černý, Kateřina Frgalová, Kristýna Bujárková, Veronika Zpěvákova)

15.00–19.00
různé příbytky (více se dozvíte při vyzvednutí mapy ve Valdštejnské zahradě)
Bazmek entertainment: Vodník open **PREMIÉRA**
Návštěvy vodníků v Čechách. „Domluvili jsme se s některými pražskými a brněnskými vodníky, že svolí ke krátké lidské návštěvě.“

Koncept, dramaturgie, scénografie: Eva Lietavová, Anna Prstková, Jakub Růžicka, performeré: Ladislav Čumba, Lucie Hrochová, Adam Kratochvíl, Juraj Mitro, Adam Pánik, Vojtěch Vávra, produkce: Barbora Gajdošová

PONĚLÍ 27. 9.

18.49
vlaková zastávka Praha-Žvahov
My:tré kolektiv: SOLE: a Měsíc tancí
Exteriérová inscenace pro menší skupinu diváků odehrávající se (téměř) za každého počasí. „Zveme diváky, kteří mají chuť pevně se obout a vydat se s námi na cestu kamenitým kopcem.“

Režie: Tereza Mitro, dramaturgie: Juraj Mitro, scénografie: Daria Gosteva, Mariana Bouřilová, zvukový design: Ian Mikyska, hrají: Matouš Adam, Juraj Mitro, produkce: Alexandra Niedomanská

ÚTERÝ 28. 9.

15.00, 18.00, 21.00
Schody pod metronomem
FysioART: Bez křídél bos **PREMIÉRA**
Pouliční performance s možností dobrovolné participace kolemjdoucích. „Nahlížíme na „kopečkáře“, na recidivisty, na vizionáře, kteří se po roce 1948 snažili uprchnout přes hranice“

Autoři: Hana Strejčková, Filip Novák, účinkují: Hana Strejčková, Filip Novák, Libor Ulovec, dobrovolníci a náhodní kolemjdoucí

STŘEDA 29. 9.

19.00, 19.30, 20.00, 20.30
Náplavka na Rašínově nábřeží
Le Cabaret Nomade: Míla's dream **PREMIÉRA**
Performance a pohybové divadlo v karavanu. „Přesně se neví, jestli Míla nemá rodinu nebo jestli je rodina daleko, každopádně Míla je sama.“

Tvůrčí tým: Marie Svobodová, Drahomír Stulír a Aude Stulírová Martin

ČTVRTEK 30. 9.

19.00, 19.30, 20.00, 20.30
Náplavka na Rašínově nábřeží
Le Cabaret Nomade: Míla's dream
Performance a pohybové divadlo v karavanu. „Přesně se neví, jestli Míla nemá rodinu nebo jestli je rodina daleko, každopádně Míla je sama.“

Tvůrčí tým: Marie Svobodová, Drahomír Stulír a Aude Stulírová Martin

20.00
Venuše ve Švehlovce
Akoletiv Helmut: S čaganem lamag nohy
PRAŽSKÁ **PREMIÉRA**
Dokumentární inscenace, která vznikla na základě terénního výzkumu v beskydských horách v blízkosti obce Morávka.

Námět, režie, dramaturgie, scénografie: Akoletiv Helmut, hudba: Adam Kratochvíl, loutky: Jiří Helcel, Oskar Helcel

PÁTEK 1. 10.

17.00
Staroměstské náměstí
Za svobodu komunikace! **PRVNÍ SETKÁNÍ**
Demonstrace. „Pokud budeme neustále ustupovat, nezůstane nám nic. Postavme se na odpor!“

Svolává: Tomáš Loužný, projevy: Zdeněk Piškula, Vojta Hrabák, Sára Affašová a Vašek Marhold

18.30
Skautský institut na Staromáku
Dombrovská, Frejtková, Krusha: Konec starých dobrých časů **PREMIÉRA**
Instalace a nostalgické monodrama kavárny. „Dialog je podmínkou míru.“

Koncept: Lenka Dombrovská, realizace: Frejtková, Dombrovská, Krusha, účinkuje: Hana Frejtková

20.00
Venuše ve Švehlovce
Akoletiv Helmut: Lidé v situaci **PREMIÉRA**
Autorská tragikomedie vznikla na základě jedné reálné instituce a jednoho reálného díla.

Námět, režie, dramaturgie a scénografie: Akoletiv Helmut, světla a zvuk: Johana Jurášová, hrají: Tomáš Blatný, Oskar Helcel, Adam Kratochvíl a Eliška Raiterová

SOBOTA 2. 10.

17.00, 18.00, 19.00, 20.00, 21.00, 22.00, 23.00, 24.00
Soukromý byt. Oldřichova 38
Tomáš Procházka: Večer, chvíle předtím, než jsem spáchal sebevraždu **PREMIÉRA**
Dlouhometrážní performance / bytové divadlo. „Jákmile se ti to jednou usadí v hlavě, musíš na to neustále myslet.“

Pro diváky od 18 let, v představení se otevřeně hovoří o depresi, závislostech a sebevraždě.

NEDELE 3. 10.

1.00, 2.00
Soukromý byt. Oldřichova 38
Tomáš Procházka: Večer, chvíle předtím, než jsem spáchal sebevraždu
Dlouhometrážní performance / bytové divadlo. „Jákmile se ti to jednou usadí v hlavě, musíš na to neustále myslet.“

Pro diváky od 18 let, v představení se otevřeně hovoří o depresi, závislostech a sebevraždě.

20.00
Divadlo X10
Teatr Novogo Fronta a Tomáš Ruller: Kvílení **PREMIÉRA**
Divadlo na pomezí performance a mysteria o svobodě projevu, inspirované stejnojmennou sbírkou Allena Ginsberga.

Režie a dramaturgie: Vladimír Benderski, choreografie: Irina Andreeva, performance: Tomáš Ruller, scénografie: Roman C. Mach, hudba: Jakub Rataj, účinkují: Zuzana Smetáčková, Johana Panenková, Arsenij Mikhaylov, Matěj Pour, Gagik Čilingaryan, Kamila Paličková, Marek Gaj a další

Ceny vstupenek 0–250 Kč, předprodej přes síť GoOut

Za podpory:

MINISTERSTVO
KULTURY

Státní fond kultury ČR

Mediální partneři:

